

Hoofdschuldigen Nederlandse Woningnood

CDA-er Hugo de Jonge. De man die 900.000 woningen beloofde en geen 900.000 woningen leverde. Hij kreeg het nieuwe ministerie van Volkshuisvesting en Ruimtelijke Ordening, een historische kans om eindelijk regie te nemen. Wat deed hij? Vergrootte de bureaucratie, voerde huurregulering in die particuliere verhuurders de markt uitdreef, en hield vast aan regelgeving die bouwers juist tegenwerkte. In plaats van woningen bouwen, haalde hij woningen van de huurmarkt af. Kleine verhuurders verkochten massaal, beleggers trokken zich terug. Het aanbod kromp.

GL-PvdA-er Frans Timmermans. Als vicevoorzitter van de Europese Commissie zette hij de Green Deal door en maakte hij zich sterk voor strengere stikstof- en natuurnormen. Op zichzelf verdedigbaar, maar in Nederland werkte dit beleid als een blokkade voor bouwprojecten. Timmermans wist dondersgoed dat lidstaten als Nederland vol zitten met Natura 2000-gebieden en dat zijn beleid hier keihard zou inslaan. Toch zette hij door zonder overgangspaden of uitzonderingsroutes. Europa trok de milieuschroeven aan, terwijl nationale woonrechten verdampen. Timmermans koos voor beleid dat politiek mooi oogt in Brussel, maar praktisch huizen kost in Nederland.

VVD-er Mark Rutte. De man van

de eindeloze beloftes en uitgestelde besluiten. Jarenlang zat hij bovenop een kabinet dat de woningmarkt liet ontsporen. Onder zijn premierschap werd de verhuurderheffing te laat afgeschaft, werden stikstofproblemen vooruitgeschoven, en kwam er géén plan B toen de Raad van State het PAS afschoot. Rutte had tien jaar lang de macht om de fundamenteën van de woningmarkt te herstellen. Hij deed niets, behalve het uitstellen en doorschuiven.

D66-er Kajsa Ollongren. Als minister van Binnenlandse Zaken vóór Hugo de Jonge droeg zij formeel de verantwoordelijkheid voor wonen. Zij liet de woningbouw volledig over aan de markt, trok zich terug uit regie en keek weg terwijl vergunningen stokten en gemeenten klem kwamen te zitten. Ollongren was de minister van het laat-maar-gaan, en dat vertaalde zich in wachtrijen en onbetaalbare huren.

De **Tweede Kamer.** Domme haantjes die vrolijk instemden met wetten die in theorie huurders beschermen, maar in de praktijk woningen laten verdwijnen. Wetten vol goede bedoelingen, maar zonder oog voor marktreacties of uitvoerbaarheid. Kamerleden die liever scoren in een debat dan echte structurele oplossingen eisen. Ze stemden voor regulering, maar vroegen niet:

hoe garanderen we dat er nog gebouwd wordt?

En ja: de **Eerste Kamer** knikte mee. Als afdeling van reflectie had zij de plicht de uitvoerbaarheid te wegen, de effecten te toetsen, en desnoods op de rem te trappen. Zij deden dat niet.

De gevolgen van dit alles zijn rauw voelbaar. Jongeren blijven noodgedwongen thuis wonen. Gezinnen zitten vast in te kleine huizen. Mensen betalen meer dan de helft van hun inkomen aan huur. Dit is geen “pechgeneratie”. Dit is een generatie die doelbewust in de steek gelaten is.

De schuldigen zijn Hugo de Jonge, Frans Timmermans, Mark Rutte, Kajsa Ollongren, en de Eerste en Tweede Kamerleden die alles maar lieten passeren. Zij kozen voor regels, modellen en papieren beloften, terwijl stenen en daken uitbleven.

De woningnood is gemaakt door mensen die hun macht gebruikten om te praten, te reguleren en te schuiven, en die vergaten dat achter elk dossier een gezin zit, een starter, een mens.

En zolang zij geen verantwoordelijkheid nemen, betaalt burger de prijs.

Youri Hazeleger
joet@joet.nl